

VOCABULAIR

Dit is je oog. Dit is de zon. Dit koude
dat aan je trekt, is tocht door het open raam.
Dit is water, waarin je altijd past.

Dat is de ketel, die op het vuur zingt
boven de vier draaiknoppen van het gas.
Hier zie je het broodmes in zijn plank staan.

Al deze dingen moet je goed onthouden.
Vandaag of morgen krijgen ze hun zin.

Een kopstaand beeld, 1983

VOCABULARY

This is your eye. This is the sun. This tugging
cold, draught from a window left ajar.
This is water that fits you like a glove

That is the kettle singing on the stove
above the four knobs that control the gas.
Here you've the breadknife in its board's long groove.

All of these things you need to keep a grasp of.
Today, or soon, their say will make their sense.

Een kopstaand beeld, 1983

MET DROGE VOETEN

Ik rende water door, gleed uit en viel.
Hou je benen bij je, zei iemand, diep
in slaap naast me, je schopt me, slaap toch. Sliep
en rende. Nergens water te bekennen.
Gleed uit, viel. Hij naast mij
werd wakker, hielp me overeind,
klopte mijn kleren af. Je moet, zei hij,
liever gewoon weglopen. Niet zo rennen.

In een bocht van de zee, 1990

DRY-SHOD

I rushed through water, slipped and fell.
Legs to yourself someone said, deep
asleep beside me, sleep, don't shove. Slept
and rushed. No water anywhere.
Slipped, fell. He beside me
woke up, helped me to my feet,
brushed down my clothes. Better he said
to just run off. Not rush like that.

In een bocht van de zee, 1990

DE DORPELEN EN DE GESLOTEN VENSTERS

Want dat ik van je heb gehouden, dat staat vast.
De rest niet – of je bestond
en als, wat dan voor kleur ogen, de ene keer groen,
dan weer grijs, eens schoot er een zwerm
zwaluwen uit omhoog. Wat voor. Van die snelle,
die niet kunnen lopen, vrijen gebeurt in de lucht.
Hoe ging het. Je werd
ziek of zo, meegenomen, er was veel te doen,
ik kreeg geloof ik een nieuw kind en vergat je
tot ik je hoorde vannacht, onmogelijk uur,
kom het is tijd. Laat alles achter, kom buiten,
ik wacht op je bij het hek.
Maar toen ik daar stond, de grendel
was los, het sloeg in de wind
tegen de balk en ik maakte het vast en liep terug,
denkend aan je, dat je daar godweet echt
had gestaan, het hek losgedaan,
dat ik van je gehouden heb en dat
het hout niet goed in de scharnieren zat.

In een bocht van de zee, 1990

THE DOORPOSTS AND THE COVERED WINDOWS

For that I once have loved you, that's for sure.
The rest not – whether you existed
and if, what colour eyes then, green at times,
at others grey, a swarm of swallows once
shot out of them. What kind. Those swift ones
that can't walk right, mating takes place in the air.
What happened. You got
ill or something, lost from sight, there was lots to do,
I had another child I think, forgot you
until I heard you tonight, impossible hour,
come it's time. Leave everything, come outside,
I'm waiting for you by the gate.
But when I stood there, the bolt
was loose, it clanged in the wind
against the post and I shot it home and went back,
thinking of you, that godknows you really had
stood there somehow, had undone
the gate, that I have loved you once and that
the wood hung on the hinges out of true.

In een bocht van de zee, 1990

DIE ALLE DINGEN

“Sol qui illustras omnia solus”
(Bruno, Cantus Circaeus)

Wat was het dat je zei, iets over snoeken
vroeg in de winterochtend als het donker
om jou en om je vader elk apart
heen zat op de brommer, elk zijn wak
hakte en je wierp de wat voor hengel,
zus of zo’n haak, ondermaats
aas uit het emmertje: nooit één
snoek gevangen. Was er niet een lamp,
hadden wij hem later niet, zo’n staande,
plekkerig metaal, hij kon ook hangen.

Alles, alle dingen in gedachten
houden, tijd en plaats, substantie, hoe-
veelheid en hoedanigheid. Een god
zijn die het beweegt.

Soms zag je eentje
stilstaan in de diepte, met zo’n spitse
bek zoals ze hebben, grijze vlekken.

Wat zoekraakt, 1994

WHICH ALL THINGS

“Sol qui illustras omnia solus”
(Bruno, Cantus Circaeus)

What was it you said, something about piking
early on winter mornings when the dark
sat round you and your father each apart
on the moped, each would hack
a hole in the ice and you’d cast
your what sort of rod, some hook or other,
undersized bait from the bucket: never caught one
single pike. And wasn’t there a lamp,
didn’t we have it later, blotchy metal,
standing model, it could also hang.

To keep everything, each single thing,
in mind, time and place, substance
quantity and quality. Be a
god that moves it.

Sometimes you saw just
one unstirring in the depths, with that
pointed mouth they have, patches of grey.

Wat zoekraakt, 1994

DUBBELGANGER

Een man die fietste zo hard dat wij hem bijna niet zagen
kwam langs en riep met schorre stem pas op
maar voor wij iets konden doen was hij al weer voorbij
en voor wij hem na konden kijken was hij al zowat weg.

Het moet een beroeps zijn geweest als je zag hoe hij onder
het viaduct verdween, bijna doorzichtig, een wolkje
stof, niet dat dat opwoei van het asfalt maar hijzelf
dunner en dunner van steeds zichzelf in te halen.

Wat zoekraakt, 1994

DOPPELGÄNGER

A man who cycled so hard we hardly saw him
on drawing level hoarsely cried watch out
but well before we could do anything he'd passed by
and well before we could look for him he'd all but gone.

He must have been a pro considering the way he disappeared
beneath the viaduct, transparent almost, a small cloud of
dust, not that it swirled up from the asphalt but that he
thinned and thinned away from catching up with himself.

Wat zoekraakt, 1994

DE DRIJVENDE WIND

Wakker omdat een storm
groef in het dak. Aan kwam jagen, zijn blinde gezicht
kneusde, nagels stak onder
kieren waaronder wij: dik
van slaap, te zwaar om meegenomen, weg
gewaaid te worden samen. Hoorden een opwaarts
gieren of het huis werd leeggezogen,
ramen schoten open, brieven stoven
sjirpend de nacht in. Al het verwrikbare gleed
van onze levens, een twee verlies! – kijk ons,
kaal als de grond. Tussen minstens en niets was het dak nog
even een vlies. Het begon

Niets bestendiger, 1998

THE STORM AND TEMPEST

Woke up at a gale digging
into the roof. Charging, bashing its unseeing
face, clawing nails under
chinks, us beneath: heady
with sleep, too leaden to be swept off, be
whisked away together. Heard a rising
shriek as if the house might be sucked bone-dry,
windows thrown open, letters
blown chirping into the night. All the wrenchable slipped
from our lives, one two all gone! – look at us
bare as the ground. Twixt least and nothing the roof was still
briefly a skin. It began

Niets bestendiger, 1998

KRUIJM

Wat heel is, kunnen wij niet zien, het is
te groot, het past ons niet en niet
in onze hoofden

maar wat aan mootjes, haksel is, verkiezeld,
kruim, gepureerd, verstoven of ontbonden –

al het verdeelde zit voorgoed in ons.

Niets bestendiger, 1998

CRUMBS

Whatever's whole we fail to see, it is
too big for us, non-fitting, it won't go
inside our head

but what is chopped up, frittered, pounded fine,
crumbs, puréed, blown to dust, disintegrating –

all that is split up sticks in us for good.

Niets bestendiger, 1998

ASFALT

Zojuist trok de schuit naar
Haarlem door de straat. Over de stoep
joegen de magere paarden met de knecht
en midden op de weg kliefde mijn opa's
grootvader water. Laat me
hier niet achter riep ik door het raam
vanwaar ik ze zag gaan, ik kan hier niet zo
in mijn eentje blijven staan, maar zij
meegevoerd door haast namen de bocht
linksom naar het park. Het asfalt sloot zich,
uit de diepte die ik duidelijk
had zien stromen, spiegelen en
bruisen, sprong geen vis. Het is te hopen
dacht ik dat zij nog met vloeibaar tij
komen waar zij moeten zijn vannacht.

Alles lag zoals het altijd lag.
Jij kwam aan, het was al laat, parkeerde
slordig als gewoonlijk, nam je tas
uit de auto en keek staande op het
dichte asfalt recht omhoog naar mij.

Daar ligt het, 2003

ASPHALT

Just now the barge for Haarlem
passed through the street. Along the pavement
towed the scrawny horses with the lad and in
the middle of the road my grandpa's grand
father cleft the waters. Don't leave me
behind here I cried through the window
from where I saw them pass, I can't just stay
here on my own, but borne along they took
the turn left to the park. The asphalt
closed up, from depths that I'd clearly seen
streaming, reflecting and
rushing, no fish leapt. Let's hope
I thought that with still liquid tide they'll
get to where they would be bound tonight.

Everything lay as it always lay.
You arrived, quite late, parked
carelessly as usual, took your case
from the car and standing there on
solid asphalt looked straight up at me.

Daar ligt het, 2003

ZO

Een hond met ijzeren ogen had mijn hand
in zijn mond genomen. Ik wilde
niet dat dit gebeurde maar was bang
te scheuren als ik mij verzette. Luister
hond, zei ik, laat me los en ik geef je
wat je verlangt. Maar wat hij wilde was alleen
dat ik niet verder ging en met mijn andere hand
hem streelde. Zo. Dagen en nachten in
zijn ogen zag wie van ons sterker scheen.

Daar ligt het, 2003

SO

A dog with iron eyes had clamped my hand
in his mouth. I did not want this
to happen but feared I would tear
if I offered resistance. Dog, listen
I said, let me go and I'll give you
whatever you want. But he just
wanted me to stay put, use my spare hand to
stroke him. So. For days and nights I searched
his eyes to find the stronger of us two.

Daar ligt het, 2003

SOLVE ET COAGULA

Toen je die bloedneus had weet je
nog wel, dat het niet meer ophield,
je zat bij de wasbak, hoofd voorovergevouwen,
“loop ik nou helemaal leeg?” en ik zag je daar zitten,

het was alsof ik je nooit meer
zou durven aanraken, of je meteen zou op-
lossen in de werkelijkheid als goud
in koningswater als ik je ook maar het minste
beetje zou aaien;

natuurlijk moest je nog lang niet
dood, dat wist ik best, maar hij die de liedjes
zingt voor de hazen en beren waarin hij vertelt
hoe hij ze heeft geschoten, was juist begonnen
het jouwe te maken, ik kon het
horen in mijn hoofd, *pieng*,
pong, de eerste,
voorzichtige tonen.

Een bed van mensenvlees, 2003

SOLVE ET COAGULA

When you had that nose-bleed remember
the one that just wouldn't stop,
you sat head down over the basin
“will I bleed empty now?” and I looked at you there,

it was as if I never more would
dare touch you again, as if you'd dis-
solve then and there into reality like
gold in aqua regia had I but stroked
you the slightest;

of course you hadn't got to die for
ages, I knew that full well, but he who sings to
the hares and the bears the songs where
he tells how he shot them had now just
started on yours, I could hear it
inside my head *pling*,
pling, the opening
tentative notes.

Een bed van mensenvlees, 2003

MAN IN LEVEN

Daar loopt hij dus buiten, een vliegje zit op zijn tong en
hij spuugt het uit, kijkt of het leeft, laat het
in zijn hand drogen, hij raakt met zijn stok al de gele
bladeren van de moerbeiboom een voor een aan,
ze vallen voor zijn voeten. En de kraai
verlaat hem niet.

Je wilt hem, hij is nooit meer die daar loopt,

je hebt hem juist nog gezien maar toch: in geen tijden zo
helder geplaatst in het licht, man in
leven, alles wat je weet over hem raakt
alles wat je van hem ziet en hij staat in die krul
van het vraagteken moerbeiboom zo
even doorschijnend te zijn,

hoe je hem ziet, zijn gezicht
geheven, die driehoek beneden zijn kin, waar zijn keel
het kwetsbaarst, het vel daar
gerekt – nooit heb je hem zo, behalve misschien
wanneer binnenin je, vergeten – je wilt hem, slaat
tegen het raam en hij ziet je, gooit uit zijn
hand het vliegje op en het vliegt op.

Situaties, 2007

MAN ALIVE

He's there then outside, a fly lands on his tongue and
he spits it out, sees if it's living, allows it
to dry in his hand, with his stick touches all of the
mulberry tree's yellow leaves, each one in turn,
they fall at his feet. And the crow
does not leave him.

You want him, he's never again that man out there,

you've only just seen him and yet: at no time before
so perfectly framed in the light, man a-
live, all you know of him touches now
all that you see of him, there in the crook
of the question-mark mulberry tree
standing briefly transluscent,

how you see him, his whole face
uplifted, the triangle under his chin, with the throat
most vulnerable, the skin there
now taut – never yours in this way, except when
inside you perhaps, forgotten – you want him, rap
on the window, he sees you, the fly he
throws up from his hand and upward it flies.

Situaties, 2007

DE WEG DER WAARHEID

Je hond, schrijf je, kijkt graag als je onder de douche staat.
Je hond gaat met je mee naar de kust en je neemt de vis aan
die hij vangt en je gooit die terug. De vis is
niet meer die uit de zee is opgetild en zal
nooit meer dezelfde worden, evenmin als ik
na je gekend te hebben nog deug voor mijzelf. "Ik beweeg mij
naar een lege ruimte komend uit
wat er niet was en al mijn schubben kunnen
mij niet beschermen." Je hond heeft van dit soort
verwarring geen weet. Parmenides (alles is
1 en ondeelbaar, alles heeft altijd bestaan
en kan niet anders zijn) spreekt je hond aan.

Je stuurt een foto van je hond, met zijn voorpoten op de
vensterbank kijkt hij naar binnen, zijn lid stijf
alsof hij staat voor wat hij ziet, wat ook zo
is natuurlijk, zo rijdt hij
op wat hij denkt en is, heeft wat ik mis.

Situaties, 2007

THE WAY OF TRUTH

Your dog, you write, likes watching you under the shower.
Your dog goes with you to the coast and you accept the fish
that he catches and you throw it back. The fish is
no longer the one lifted out of the sea and will
never be the same again, and neither am I, having
known you, still any good to myself. "I'm moving
towards an empty space coming out of
what wasn't there and all my scales
cannot protect me." Your dog has no knowledge of
this sort of confusion. Parmenides (everything is
1 and indivisible, everything has always existed
and cannot be otherwise) appeals to your dog.

You send a photo of your dog, with its front paws on the
window sill he takes a look inside, his member stiff
as if standing for what he sees, which is
of course the case, thus does he ride
on what he thinks and is, has what I lack.

Situaties, 2007

KST

Het kan geen vorm hebben en het
heeft er geen. Het

neemt zich voor altijd
zo te zijn maar het weet niet

hoe. Er is niemand
die het ziet zoals het is. Maar

soms in volle kamers lijkt het stil
te staan en je te kennen, op je

toe te komen. *Geef*. Zeg niks,
maak een beweging in tegengestelde richting

(zoals je een vreemde kat wegjaagt)
en het verdwijnt.

Situaties, 2007

KST

It cannot have a form and does
not have one. It

intends always to
be like that but does not know

how. Nobody
sees it just as it is. But

sometimes in crowded rooms it seems
to stop and recognise you, come

towards you. *Give*. Say nothing,
motion in the opposite direction

(like shooin a strange cat)
and it is gone.

Situaties, 2007

Iemand zingt in het huis achter deuren van vijf,
muren van tien centimeter, blazend,
toeterend, iemand schrobt zich kaal, laat
wind los van overal. In buizen en tegen

tegels, ruiten en thing contrary to
floor what you call? komt een echo,
fluiten op gang, een weerklank hoorbaar tot in
haarden en houtblokken, ruisend

via schoorsteentrek over beuken, bovisen, zaagsel
van drogtor, leedkever, borstwaarts om over de kool en
stuiterend tegen trommelvlies in het dorp. Buiten

dit lied is niets meer binnenkort. Drum, lucht,
op het vel om de dood in de vrucht
barstend uit zijn schil, zo. Uren zo. Dagen.

Situaties, 2007

Someone sings in the house behind doors that are five,
walls that are ten centimetres, bawling,
bellowing, someone scrubs herself bare, lets
air loose everywhere. In pipes and against

tiles, window-panes and thing contrary to
floor what you call? then an echo,
a whistling proceeds, a resonance audible
even in hearths and in logs, sweeping via

chimney flue over beeches, puff balls, sawdust
of guile bug, woe beetle, tumbling on cabbages and
ricocheting against village eardrums. Other than

this song soon nothing will exist. Drum, air,
on the skin round death in the fruit, fair
bursting out of its peel, so. Hours so. Days.

Situaties, 2007

NU

het gedicht gebeurt nu
in het lichaam ervan gebeurt
dit. het ademt en het
loopt en als je

ertegen praat praat het. er is

alles zegt de stem (in het open raam
zit de zachte en gladde naakt en leest proust in de verte
kantelt een auto snijdt het gedicht een keel door) en

alles is bij zichzelf hier in het glas water
rolt de vloedgolf er is tocht uit een kier en er is
de draaiwind er is zand waarop je goed loopt
zand dat op je valt. er is altijd de oven
waarin het hout schoon opbrandt en er is deeg
omhooggegaan dat in de lege oven
brood wordt met een geur van
kinderhals. er is het brood en ik snij het
in het gedicht dat het eet.

hartslag
zweepstaart en droom

alles zegt de stem er is altijd de druppel
en er is het gezicht vol bloed er is tochtigheid en
laatste adem er is op de vloer de vernielde
die zich bederft met misbaar en er is die vernielde
in zijde met een kop thee in de ochtend en van
zijn plek op diens rug vliegt de reiger en schijt op het bed
van de taal en gaat vissen in speeksel.

NOW

the poem happens now
in the body of it this
happens. it breathes and it
runs and if you

speak to it it speaks. there is

everything the voice says (in the open window
naked the soft and smooth one's reading proust far off
a car overturns the poem slits a throat) and

everything is with itself here in the glass of water
the tidal wave rolls a draught comes from a chink there is
the whirlwind there is sand on which you walk well
sand that falls on you. there is always the oven
where the wood burns up nicely and there is dough
risen that becomes bread in the
empty oven with the fragrance of a
child's neck. there is the bread and i cut it
in the poem that eats it.

heartbeat
flagellum and dream

everything the voice says there is always the drop
and there is the face full of blood there is turbulence and
final breath there is on the floor the destroyed one
who ruins himself with clamour and there is the destroyer
in silk with a cup of tea in the morning and from
its spot on his robe the heron flies shits on the bed
of language goes fishing in spittle.

ieemand rijdt in de nacht en het woord duwt zijn
auto
over de rand en zijn hoofd knakt boven het stuur
en het gedicht legt zijn bodem
op die van de werkelijkheid en begint. het is alles
wat er is. en zijn vorm gaat open
en het laat los en gebeurt.

Situaties, 2007

someone drives through the night and the word pushes his car
over the edge and his head snaps over the wheel

and the poem lays its floor on
that of reality and begins. it is everything
there is. and its form opens out
and it lets go and happens.

Situaties, 2007